

[Kai Moltke.]

vænnig. Men når man hører de internationale eksperter sige, at Indien producerer dobbelt så meget opium som Tyrkiet og Sovjetunionen tilsammen, så skal man ikke tro; at selv om vi får en ordening med Tyrkiet, er smitten overstået. Sydøstasien, Indien og Pakistan er nogle af de aktuelle felter.

Så snakker man om kontrol. Jeg er i høj grad modstander af, at man skal kontrollere enhver turist og enhver ting. Men det ville måske ikke skade, at man i særlig grad havde sin opmærksomhed henvendt på de danskere, der regelmæssigt opsøger lande, hvorfra opiumssmitten først og fremmest kommer, og at man først og fremmest interesserer sig for sådanne forsendelser og ladninger, som kommer fra det, som man allerede i dag har kortlagt som narkotikahandelscentre. Det er spørgsmålet om, med hvilken strategi man bedst afskærer det danske publikum og den danske ungdom fra de stoffer, som vi ved kan volde ubodelig skade. Det er ikke nogen let opgave. Toksvig havde i forgårs en reportage fra New York og sagde, at man regnede med, at der sidste år kom 1 t heroin ind alene gennem New Yorks havn. Nå, det er nu også dér, man har de stærkeste organisationer for narkotikahandel overhovedet og det mest udbyggede apparat. Men jeg tror, at man for det første skal koncentrere sig om forstærkelsen af modstanden i erkendelse af, at vi her har stærke, også finansstærke, internationale organisationer, som målbevidst arbejder for videre ekspansion for deres varer.

Så skal jeg kun føje én ting til for ikke at falde for fristelsen til at fordybe mig i almindeligheder. Jeg tror, der er én ting, som skal fastslås med syvtommersøm: på dansk territorium må ingen myndigheder tolerere frihandelszoner for narkotika; så er det ligegyldigt, om det er kommunalt eller statsligt understøttede organisationer, som man står over for. Det må slås fast; ikke mindst på nuværende tidspunkt, at Danmarks ry som

zone for straffrit narkotikasalg bliver bragt til ophør.

Villy Christensen: Vi går alle som katten om den varme grød, vi tør ikke røre den, for den er varm. Vi snakker om stofmisbrug, om narkomaner. Hvem er de største narkomaner? Det er os, vi er blevet grebet af narkomanien, den narkomani, som jeg vil kalde bilen. Bilen, som er den største årsag til det stofmisbrug, der findes blandt unge, dansen om guldkalven. Den meningsløse fremtid, vi byder vore unge, er så tom, der er ingen medmenneskelighed i den; det er det, ungdommen råber på, vi spænder ben for den gang på gang. Vi opdrager vores ungdom, vi giver dem en uddannelse, kun for at de kan komme med ind i dansen om guldkalven, få så stor en andel som muligt af guldets. Er det ikke snart på tide, at vi opdrager vores unge til, at frihed er ansvar og ikke som i dag ansvarsløshed? Vi spænder ben for vore unge gang på gang.

Nu har jeg færdedes i Projekt Hus; gået iblandt de unge, og det vil jeg anbefale vort narkoudvalg: gå ud blandt ungdommen i sommer i jeres ferie, I har meget at lære. Den ungdom, som har mange gode positive tanker, vi spænder ben for dem gang på gang, de har ingen muligheder for at realisere nogen af deres tanker. Vi mente, at Projekt Hus, som vi alle sammen har haft øjnene rettet imod, skulle løse det problem, som var dette lands store sociale problem. Pressen er årsag til, at det gik med Projekt Hus, som det gjorde: Hver gang nogle blev interviewet, var det de dårligste elementer, de elementer, som samfundet skulle hjælpe, og ikke Projekt Hus.

Jeg vil derfor komme med en anbefaling: nogle af de tanker, de unge går med i år, enten det er øljere, måske nye Thylejre, eller andre ting, lad os bakke dem op. Vi skal have aktivitet i vores ungdom, de unge ønsker den, men vi spænder som sagt ben. Det bliver betydelig billigere at forebygge end at helbrede. Det er passiviteten, der giver stofmisbrugerne.